

המניצח על החזמורת, כפי שהוגדד לובה אליאב, מדבר מעל המשאית, כשמאחוריו מואסה, אבנר, כעיל ומרציאנו.

סוף סוף - ביחד!

חמת לשינוי אמיתי. לאנשי מפ"ם אנחנו אומרים: כאן הסוציאליזם האמיתי, ה"דמוקרטי, ההומאניסטי. לבני-השכונות אנחנו אומרים: כאן הפנתרים, שהרימו את נס המאבק למען הצדק והשוויון...". מעל לכל הנאומים ירחף המשבר ה"גדול בצמרת מיפגת-העבודה. המלכתו של שימעון פרס הדגישה שיבעתיים את החשיבות שבהקמת מחנה שלי - מחנה שימש כתובת לרבות חברי העבודה ו"מפ"ם שאינם יכולים להשלים עם הניגוד של איש זה, הפטרון של גוש-אמונים, בעל-הברית של אנשי ארץ-יש-ראל השלמה, המטיף לממשלת ליכוד, האיש המוכן להבטיח את הכל ולהצהיר את הכל, מבלי לחאמין אף במילה אחת של עצמו. כאשר נדמו הרמקולים, נוצרה עובדה בין העצים. המחנה קם באמת. הוא מוכן לעמוד.

"כאן יושבת ארץ-ישראל היפה, ארץ-ישראל השפוייה, ארץ-ישראל שוחרת ה"צדק החברתי..."
 "כל אחד מהנוכחים כאן היה במשך שנים ארוכות חשוף בצריח, כשהוא לר-חם למען השלום, השוויון, השפיות, טו"ר ה"המידות..."
 "נמאס לנו להיות צודקים. אנחנו ר"צים להשפיע, להכריע. לשם כך עלינו להקים מחנה גדול, מלוכד, ולפרוץ ביחד מן המצור שהוטל עלינו במשך שנים..."
 "היינו סולנים. אחד בחוצרה ואחד בכינור, אחד בתוף ואחד בנבל. עכשיו הקמנו תזמורת, ובחרנו במנצח - לובה אליאב!"
 "למחנה העבודה אנחנו אומרים: כאן נמצאת תנועת-העבודה האמיתית. לאנשי ד"ש אנחנו אומרים: כאן התנועה ה"דמוקרטית האמיתית, כאן התנועה הל"ר

של אישים, מנהיגים וראשי תנועות. אך בין העצים של יער בן-שמן נפגש, בי-שבת האחרונה לפסח, הציבור הגדול של שוחררי-השלום, חברי התנועות וה"חוגים השונים. אנשי מוקד ותנועת העו"לם הזה, פנתרים שחורים ופורשי מפ"ם, ותיקי מיפגת-העבודה מ"החוג לליבון" וחברי סיעתו של לובה אליאב, חברי "ה"מועצה למען שלום ישראל-פלסטיני" ו"אנשים שלא רצו להשתייך לשום חוג ותנועה - כל אלה באו, התערבו זה בזה, ישבו, אכלו, והקשיבו, התווכחו - בפעם הראשונה ביחד."
"להשפיע! להכריע!"
 דיבריהם של הנואמים - לובה אליאב, מאיר פעיל, אורי אבנר, סעדיה מרציאנו, המשורר הערבי פארוק מואסה, מבקת אל-גרבית - תאמו את האווירה.

"גוש-אמונים צעד בגדה המערבית, ל"מען ההתנחלות, למען המילחמה, בשם דת ישראל. אך הקדוש-ברוך-הוא פתח את ארבות השמיים והטביע אותם ב"מים ובוץ!"
 "והנה אנחנו מתכנסים כאן, מחנה השלום. הטבע מחייך לנו, השמש זורחת, יום אביב מקבל אותנו בחיק הטבע של ארצנו. נראה כי הקדוש-ברוך-הוא מברך את מעשינו!"
 קהל האלפים מחא כפיים. לכאורה היה דומה לכל ציבור אחר של עורכי-פיקניק. גברים, נשים, המון ילדים, כלי-ביום, צידניות, שמיכות, מחצלות. מישהו חות, קבוצות-חברים, זוגות צעירים. רק הדוכנים עמוסי הספרים והחבורות הפו"ליטיות, והמשאית שהפכה במה מאול"תרת, העידו שזהו מיפגש פוליטי. ואכן, היה זה מיפגש פוליטי חשוב. מחנה שלי קם בחדרי-שיבות, בפגישות

סעדיה מרציאנו ומאיר כעיל מדברים מעל המשאית אל האלפים שבאו לפיקניק ההמוני ביער בן-שמן